

אביגיל, אישה טובת שכל ויפת תואר, נישאה לנבל הכרמלי, שהיה ידוע כאיש עשיר ורע מעללים (לפי שמואל א' כה). דוד שולח שליחים אל נבל ומבקש אוכל

לחייליו החוזרים משדה הקרב. נבל מסרב. דוד שומע זאת ומחליט לצאת נגדו למלחמה. הדבר נודע לאביגיל והיא מחליטה לדבר עם דוד המלך ולהניא אותו מהחלטתו. אין ספק כי נדרשים לשם כך אומץ ותבונה מרובה. היא יוצאת לקראת דוד וכשהיא רואה אותו היא נופלת מעל החמור ופותחת בנאום מתוחכם, בו היא משכנעת אותו לא לנקום בנבל כי הנקמה, בסופו של דבר, תהיה לו לכישלון.

דוד משתכנע. אביגיל ממשיכה ומבקשת "וזכרת את אמתך" (שמואל א, כה). כלומר, זכור מי נתן לך את העצה הטובה הזו. ודוד זוכר. לאחר מותו של נבל, דוד ואביגיל נישאים.

תובנה

- איתתא בהדי שותא" **פליכא**" (מגילה, יד ב). כלומר, אישה, בזמן שהיא מדברת, טווה את עתידה. זה מה שאביגיל עושה. וזה מה שלמעשה כולנו עושים... מדברים...

דחף הלב אני טווה את עתידי... בכוח הדיבור...

מתכננים וטווים...